

נבואת ישעיהו

משמע: ההודאות לא נמסרו עליידי הנאשמים בעיקבות חקירה סדירה ותקינה, כהתאם לכללים הקבועים בחוק. הן נמסרו כתר צאה משבירת הנאשמים באמצעות שיטות בלתי-חוקיות, כגון התעללות גופנית ונפשית. הנאשמים טענו זאת תמיד, כמישפטי זוטא ללא ספור.

הצהרתו של גינוסר לא נסתרה ולא הוכחשה. יש להתייחס אליה כאל אמת. היא מעוררת כמעט מאליה כמה שאלות נוקבות: איך זה יכלו מאות שופטים אזרחיים וצבאיים לקבל הודאות אלה? האם לא תמהו מעולם איך הצליח הי שב"כ, ביעילות כה מופלאה, לשכנע כל נחקר להודות במעשיו?

האם לא תמה איש מן השופטים לעולם שמה יש אמת בטענות הנאשמים, שחזרו איש על דיכרי רעהו, באחידות מפליאה, אף שלא נדברו ביניהם?

השאלה אינה נוגעת רק לשופטים. היא נוגעת לציבור כולו. הוא קרא מדי יום בעיתונים על הרשעת נאשמים על-פי הודאת תיהם. האם לא היו בציבור די אנשים בני-דעת — מישפטיים, מומחים מכל הסוגים, פעילי תנועות-השלום והמפלגות היוניות, תם אנשים נבונים — שתפסו כי בכלל לא יתכן שרכבות נאי

הוא עשה זאת כמשך 20 שנים ביעילות מפתיעה, בהצלחה רבה, וביקרו: בשקט. איך?

הציבור לא רצה לדעת. גם לא צמרת המדינה. מעי טהיהסודיות שהיה תנאי הכרחי לפעולת השב"כ שיש מש בעילה מספקת לחוסר-הסקרנות המוזר.

בשנת תשמ"ו החל מסך-הסודיות להתרומם במיקצת. פרשת האוטובוס בקו מס' 300 הטילה בפעם הראשונה אור על "מנגנון החושך".

בשנת תשמ"ז התרומם המסך עוד יותר, ואלומת האור התרחבה. היה יותר ויותר קשה לעצום את הי עיניים.

● לשקר למען המולדת

אחת הפרשות של תשמ"ז נגעה לקצין הצרפטי הצעיר, שהורשע בעבירות ביטחוניות חמורות, ושכבר הספיק לשבת שבע שנים בכלא. הוא טען בבית-הדין העליון כי הודה בש עתו בפשעים שלא ביצע, כתוצאה מהתעללות גופנית ונפשית ש-שברה אותו.

הקצין הצרפטי, עיוזת נאפסו, כבר השיע את הטענה הזאת בערכאה המישפטית הקודמת, אך השופטים דחו אותה. הם האמינו

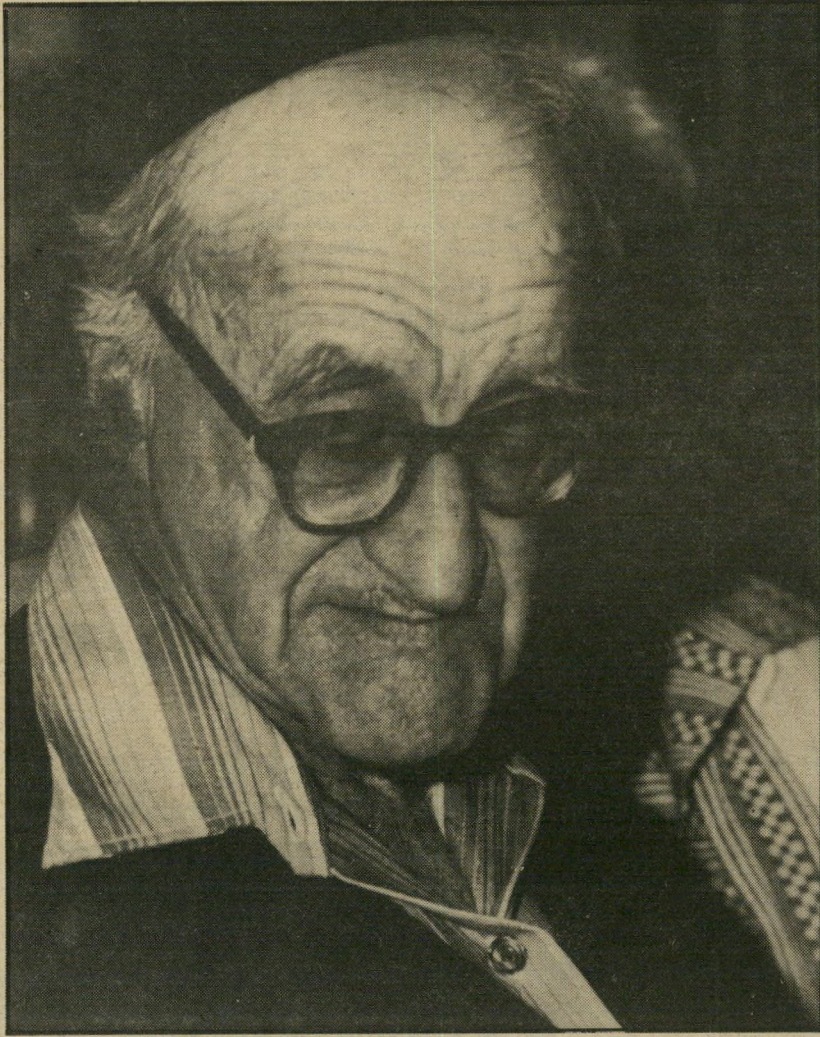
ש המייחסים את התגברות שרותי-הביטחון הישראליים למי אורע שמלאו לו בתשמ"ז 20 שנה; מילחמת ששת-הימים.

למחרת המילחמה ניבא הפרופסור ישעיהו ליבוי כי, נביא-הזעם של ישראל הכובשת, כי בעיקבות הכיבוש המתמשך תהיה ישראל, מדינה של אנשי שייבית.

האמת היא שתהליך זה התחיל עוד הרבה לפני אותה מילחמה עטורת-ניצחון. מאז קום המדינה מילאו בה שרותי הביטחון והביטחון תפקיד מרכזי. הממונה על שרותי הביטחון" הנהה ממעמד כביר ביותר אצל ראשי-הממשלה דויד בן-גוריון ומשה שרת.

פרשת חטיפתו של אדולף אייכמן הדהימה או את העולם. מפת אופיו המיוחד של החטוף, אחד מגדולי פושעי-המילחמה של המאה ה-20, העלים העולם עין מן האופי המיוחד של מיבצע הבאתו ארצה — פעולה סמוייה בהה הידיעה, מחוץ לחוק הלאומי הבינלאומי.

לפני כן אירע העסקיביש המפורסם משנת 1954. רשת-ריגול ישראלית, שהוקמה במצריים עליידי אגף-המודיעין של צה"ל, ושאליה גוייסו צעירים יהודיים מקומיים, קיבלה הוראה להניח מיטעני-חבלה במסודות אמריקאיים ובריטיים בקאהיר ובאלכסנדריה. המטרה היתה לשבש את היחסים בין המישטר המהפכני

ישעיהו בן-אמוץ וישעיהו ליבוביץ: אחרי 20 שנה של כיבוש התגשמה נבואת-הזעם — ישראל הופכת ל"מדינה של אנשי שייבית"

שמים, בעלי מוטיבוציה לאומית חזקה, יורו מרצון חופשי כמעשים שייחוסו להם, ואף ילשינו על חבריהם ויסגירו את נישקם? התשובה מתבקשת מאליה: אם הכל האמינו, סימן הוא שרצו להאמין. אם איש לא ידע, סימן הוא שלא רצו לדעת.

● השב"כ ומאומאו

בכך אכן מתגשמת נבואת ישעיהו המודרנית. לא נבואה של "וכתתו תרבותם לאיתים", ולא "וגר זאב עם כבש", כריכרי ישעיהו המקורי, אלא "והפכו חלוצים לאנשי שייבית", כנבואת ישעיהו החדש. היא היתה מוכרחה להתגשם. מפני שביטאה את ההגיון של המצב. מזה מאה שנה מתנהלת מילחמה בין התנועה הציונית, המת נחלת בארץ, ובין העם הערבי, שישב בה. וזהי מילחמה בלתי-נמ נעת, הנובעת מטיבען וממטרותיהן של שתי תנועות הלאומיות, הרואות בארץ את מולדתן. היה זה זאב 'בוטינסקי, הקיצוני שבמנהיגים הציוניים, שקבע, עוד בראשית שנות ה-20, שהת

לחוקרי-השב"כ, שהעירו כי נאפסו נחקר כשיטות חוקיות, בלי לחץ אסור, וכי הודה מרצון חופשי.

נאפסו זיהה את החוקר שלו: יוסף גינוסר. איש זה התפרסם כשנה הקודמת כשסי-הצופן "ג'מל", כאשר מילא תפקיד חשוב כטישטוש הראיות כפרשת רצח חוטפי-האוטובוס בידי אנשי הי שב"כ.

במהלך הדיון המישפטי על פרשת האוטובוס בקו 300 מסר גינוסר הצהרה מוזעזעת: שחוקרי השב"כ משקרים בבתי-המשפט, עליפי היתר שניתן להם. מעטים הבינו — או רצו להבין — את מלוא משמעות ההצהרה הזאת.

מאז מילחמת ששת-הימים, עצר השב"כ כ-60 אלף חשודים פלסטיניים. קרוב ל-30 אלף מהם הועמדו לדיון, כולם על-סמך הודאותיהם. חוץ מחריגים מעטים, שאפשר לספור אותם באצ-בעות, הורשעו כולם, אחרי שחוקרי-השב"כ העידו שהודאותיהם ניתנו מרצון חופשי, במיסגרת חקירה תקינה על-פי החוק. עליפי הצהרת גינוסר, חלק גדול מן העדויות האלה — אם לא כולן — היו שיקריות.

החדש במצריים ובין מדינות אלה. היתה זאת פעולה סמוייה מובי הקת.

מבחינה מסוימת דמתה חטיפת אייכמן לחטיפת מרדכי וענונו השנה, כשם שהעסקיביש במצריים די-מה במידה מסוימת לפרשת-פולארד.

אין ספק שמילחמת ששת-הימים היתה נקודת-מיפנה לפחות לאחד ממנגנוני-החושך הישראליים: שרותי-הביטחון-הכללי. ההח-וקה כשטחים כבושים נרחבים, והפיכת עם שלם לאוכלוסיה כביר שה, חסרת זכויות אנושיות ולאומיות העמיד לפני השב"כ אתגר אדיר.

כל עם נשלט מתנגד לכיבוש ולוחם ככבושים באמצעים העומי דים לרשותו — התנגרות פאסיבית או אקטיבית, רוחנית ומעי שית, אלימה ובלתי-אלימה. ההתנגרות הבוטה ביותר לובשת כרי-רדיכלל צורה של מילחמה זעירה אלימה, הקרוייה כפי הכובש טורר.

השב"כ — עד אז מנגנון קטן יחסית — נקרא לפתע להתמודד עם הטרור המופעל עליידי עם שלם, שמחציתו חי בארץ, ומחציתו השניה מפור כמרחב ובעולם כולו כציבור של פליטים.